

4953. 3. Marts 1897: 1. Beh. af Statsrev. Bet. o. Statsregnsk. f. 1878—79. 4954

gamle og bitre Fider. Naar jeg skal omtale de enkelte Punkter, der findes i den fremlagte Betænkning over Statsregnskabet for 1878—79, saa antager jeg at være i Overensstemmelse med Tingets Ønske ved ikke at gaa meget i Detail. Jeg kan fuldstændig slutte mig til det ærede Mindretal, naar det udtaler at disse Punkter, der ligge 18 Aar tilbage i Tiden, virkelig ikke have aktuel Interesse. Jeg skal derfor blot tillade mig efterhaanden, som vi komme til de forskellige Regnskaber, at inddele Punkterne i Klasser, og ganske kort omtale de forskellige Klasser af Overfridelser, om hvilke der her er Tale, idet jeg skal forbeholde mig den specielle Drøftelse til Diskussionen, hvis det er nødvendigt. Punkt 1 og Punkt 2 angaa Administrationens Disposition over Kassebeholdningen. Der findes ikke faste Regler om, hvorledes der skal disponeres over Kassebeholdningen, men her har man disponeret over den saaledes, at den ikke til enhver Tid var disponibel, og det er en Maade at anvende Statskassens Midler paa, som aldeles ikke kan billiges, og som Folketinget altid har vægret sig ved at billige. Punkt 3 viser hen til den provisoriske Lov af 12te April 1877, og Afgørelsen om dette Punkt maa man ganske sikkert træffe i Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa man staar til de provisoriske Love i det hele taget. Punkt 4 drejer sig om Spørgsmaalet om Kommissioner. Der har ikke nogen Sinde været Tvivl om, at Regeringen har Ret til at nedsætte Kommissioner; men det har altid været hævdet, at Udgifterne til Kommissioner skulde bevilges. Nu har imidlertid Regeringen sat sig ud over det, idet den har sagt: Naar vi have Ret til at nedsætte Kommissioner, saa er det ogsaa Statens Pligt at betale, hvad de koste, og saa har Ministeriet ogsaa Ret til at lade Statskassen betale. Imidlertid er Ministeriet hurtigt kommet til, hvad jeg vil kalde Fornuft. Thi hvis man tager Udvalgsbetænkningen over Statsregnskabet for 1883—84 og der ser under Nr. 16, saa vil man se, hvorledes Regeringen i et lignende Tilfælde, hvor den havde nedsat en Kommission til Undersøgelse af de kirkelige Forhold i Hammerum og omliggende Herreder, beklager, at den ikke havde søgt Bevilling til dennes Udgifter. I Virkeligheden maatte man altsaa vente, at ikke blot Venstre her i

Salen, men efter disse Udtalelser ogsaa Højre vilde være enig om, at det ikke kan passere, at Ministeriet saaledes bevilger sig Pengene til, hvad det har Øyst til. Punkt 5 paa dette Statsregnskab angaar et Laan til Fællessukkerfogerierne paa St. Croix, disse Fællessukkerfogerier, som have været os ret dyre. For at give Tingets ærede Medlemmer et blot hurtigt Overblik over, hvad det drejer sig om, skal jeg fremdrage følgende Oplysning. Tænk Dem en D af Samsøes Størrelse og fordelt mellem 80 Ejere; tænk Dem af dette Areal er et Areal saa stort som Amager beplantet med Sukkerrør, dette sukkerbeplantede Areal er fordelt mellem 40 Ejere, af hvilke dog atter kun $\frac{1}{3}$ nyde godt af Fællessukkerfogerierne, medens de øvrige $\frac{2}{3}$ have deres specielle Kogier. De ville da saa et Begreb om og forstaa, hvad det er, vi have brugt disse bethdelige Beløb til. Det, hvorom Spørgsmaalet her drejer sig, er imidlertid det, at Ministeriet har tilladt sig at give Fællessukkerfogerierne et Laan til at dække Driftsudgifterne med. Man havde bevilget en Lov, ifølge hvilken der af Statskassen kunde gives dem et Laan til Sukkerfogeriernes Anlag, og det var naturligvis Meningen, at der kun skulde ydes Tilskud til Sagens Igangsaetelse, men Lovens § 1 var saa beklagelig affattet, at der vel kunde søges en formel Berettigelse for Ministeriet til at vedblive at yde Laan ogsaa til Driften. Da man nu fra alle Sider er enig om, at denne § 1 er uehdig affattet, saa indstilles det ikke til ikke at kunne passere, men man nøjes med den lempeligere Baatale „kan passere“. Da jeg vil komme tilbage til flere af disse Udgiftsklasser paa de to næste Sager paa Dagsordenen, skal jeg indstrænke mig hertil paa dette Tidspunkt og bede Tingets ærede Medlemmer om at følge Udvalgets Flertal i dets Endringsforslag angaaende Beslutningen om dette Statsregnskab.

Scharling: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den udførlige historiske Indledning, den ærede Ordfører har givet, og ikke heller gaa nærmere ind paa den Udtalelse om det sidst foreliggende Statsregnskab, som er fremkommen i Landstinget med Hensyn til Ønsket om en anden formel Behandling af Statsregnskaberne fra Stats-